Ideja o Školi „rodila" se u mome Turnju kada smo gospoda Morović, Lukić i moja malenkost šetali turanjskom rivom. Gospodina Morovića, gradonačelnika grada Zaprešića, opsjedala je misao kako da dinamizira razvoj Grada. Pored ostalih meni nepoznatih ljudi pitao je i mene za mišljenje o tom važnom pitanju. Bez puno razmišljanja rekao sam da zaboravi razvoj temeljen na „tvorničkim dimljacima", jer takvo rješenje, po mome mišljenju, ne dolazi u obzir. Smatrao sam i danas smatram činjenicu da se Zaprešić nalazi u blizini grada Zagreba odlučujućom za razvoj grada Zaprešića što valja idenitificirati kao ograničenje i razvojnu šansu. Precizirajući izneseno sugerirao sam da Zaprešić svoju razvojnu šansu, između ostalog, može naći u obrazovanju, znanosti i, temeljem njih, stvaranju poduzetničke klime. Predlagao sam korištenje sinergijskih učinaka koje emitira Zagreb kao kriterij odabira.

Po povratku u Zagreb/Zaprešić, nakon stanovitog vremena, bio sam pozvan na sastanak na kojem sam upoznao prof. dr.sc. Nikolu Skledara i prof. dr. sc. Milana Jurinu. Na sastanku smo razgovarali o ideji koju sam iznio u Turnju. Bili smo hrabri; na početku su se našla trojica zaprešćana i jedan zagrebčanin da pokrenu projekt kojim bi se obrazovali zapreščani i građani njegove okoline. Maštali smo o tome kako ćemo jednog dana u Zaprešiću sagraditi kampus gdje će studenti, iz zemlje i inozemstva (uključivo dijasporu), studirati na uglednoj Školi.

Kako je obrazovanje složen „proizvod" u procesu stavanja Škole mnogi su pametni ljudi konzultirani. Neću nabrajati njihova imena kako nebi izostavio koje važno ime. Ipak moram spomenuti gospodina prof. dr. sc. Josipa Kregara, sadašnjeg dekana Pravnog fakulteta u Zagrebu.

Nakon mnogih peripetija koje su uobičajene na ovim prostorima dobili smo Privremenu dopusnicu i Škola je mogla startati. Prostor je tijekom rasprave uvijek imao vidno mjesto na popisu zadataka koje je valjalo rješiti. Gospodin gradonačelnik nas je uvjeravao da će se taj problem rješiti. Rečeno - učinjeno. Adaptirane su tribine sadiona tadašnjeg NK Inker.

Samo otvaranje Škole bilo je svećano. Sjetio sam se izjave velikog židovskog rabina Jude II koji je 286. godine rekao: „Židovski će narod živiti kroz crvkut školske djece". Bili smo ponosni na učinjeno. Grad Zaprešić je gospodi Jurini, Kregaru i mojoj malenkosti dodijelio godišnju nagradu grada Zaprešića. Novčani dio nagrade sam jasno, po preporuci gospodina Morovića, uplatio kao donaciju, ne sijećam se, jednoj ustanovi u Zaprešiću.

Valja reći da je upis u prvu godinu studija započeo prije nego što su adaptirane tribine pa su potencijalni kandidati s nevjericom pitali gdje će Škola raditi. Gospođica Višnja Jurać je sve povjerene joj zadatke komunikacije, odnosno tehničku podrške projektu obavljala na zadovoljstvo sviju nas.

Životni put škole je započeo. Od posebnog je značaja bilo da se učini što manje početničkih grešaka. Razmišljao sam kako pristupiti realizaciji projekta. Škola mora pružiti uslugu obrazovanja studentima najveće vrijednosti. Ono što smo trebali izbjeći jest birokratizacija sustava, s jedne strane, i, s druge strane, sustavno pristupiti procesu obrazovanja anticipirajući kretanja u obrazovanju i ponašanju drugih poslovnih škola. Od početka sam smatrao da moramo biti vodeći u unapređenju obrazovnog procesa. Odnos studenata i nastavnika morao je

biti blizak tako da studenti mogu u svako vrijeme komunicirati sa svojim nastavnikom. Tako sam znao raspravljati sa studentima do ponoći iako je nastava završila nekoliko sati prije. Ovo je bilo potrebno da upoznam studente, posebno one koji su izvanredno studirali, kako bi nastavu prilagodio njihovim potrebama. Osim toga u „neformalnoj" komunikaciji lakše je identificirati „moguće rupe" kod studenata što, potom, na nastavi možete primjereno pojasniti. Priznajem da sam kopirao Adama Smitha iz 1776. godine. Rezultat nije izostao. Škola u Zaprešiću postala je brend. U slijedećoj godini značajno se je povećao broj studenata i tako iz godine u godinu. Na žalost moj pristup ostale kolege nisu prihvatili jer bi to bila obveza koju nitko nije honorirao.

Uspjeh se nije slučajno dogodio. Da bi bili što bolji u nastavku sam predlagao, sada već bez bilo kakvog uspjeha, uvođenje dodatne nastave za najbolje studente. Dodatnu sam nastavu nazvao „Radionicom", i studenti su dolazili, raspravljali, učili. Kako bi se osigurala sredstva za one nadarene studente koji nisu u stanju financijski podnijeti troškove školovanja predlagao sam osnivanje zaklade. Ni to nije prošlo jednako kao što nije postojalo sluha da se podrži „Klub škole" čiji su članovi mogli biti studenti, zaposlenici i suradnici Škole. Klub, po mome tadašnjem i sadašnjem mišljenju, morali su voditi/razvijati naši studenti. Tako sam želio povećati osjećaj pripadnosti Školi, s jedne strane, i, s druge strane, otvoriti proces cjeloživotnog učienja. Smatrao sam i danas smatram da je Prijedlog po kojem svaki nastavnik/asistent, kao tutor, brine o grupi učenika snažan instrument kojim bi poboljšali učinkovitost obrazovanja. Ni to nije prošlo.

Konačno sam shvatio da Škola postaje profitna a ne obrazvona institucija u šriem smislu te riječi, pa, prema tome,. to više nije bio projekt za koji je valjalo živjeti i otišao sam iz Škole 1. listopada 2006. godine. Profitna logika donosi prosječnost; standardnu školu u kojoj postoje procedure tek nešto manje krute od procedura procesne industrije. 25. svibnja 2006. godine imao sam nezaboravan rastanak sa svojim studentima koji su mi svojim odazivom i odnosom pokazali da sam radio stvari baš onako kako su oni to od mene očekivali. I dalje se sastajem sa svojim studentima što nam pričinja zadovoljstvo ma koliko mi šutjeli o tome.